

100 maldų neturinriems laiko

Maldos apraudantiems mirusįjį

Mirė mano motina.

Man gniaužia kvapą. Nedrįstu alsuoti, stoja visi gyvybiniai procesai. Nebesuprantu, kur esu, nežinau, ką daryti. Mano širdis norėtų paklausti patarimo, bet jau nebėra ko paklausti.

Jos, mano motinos, mano pradžios, mano šaknų ir ištakų nebėra. Visas mano gyvenimo pagrindas staiga smarkiai susvyravo. Tai, kas anksčiau rėmėsi į tvirtą pamatą, staiga jo nebeteko, ir dabar atrodo, kad viskas plūkauja tuštumoje. Tačiau štai ši nauja vienatvė padės man pamatyti tikrąjį mano veidą ir galų gale susivokti savyje.

Mano motinos mirtis apšviečia mano paslaptį. Mirdama mano motina vykdo Tavo planą, Viešpatie.

Tačiau svarbusis ryšys nenutrūksta: plonas ir tvirtas siūlas, siejantis visas motinas ir visas dukras, surišamas iš kartos į kartą. Siūlas, visas mus padarantis pirmosios motinos šioje nesuprantamoje planetoje dukromis ir visas mus padarysiantis paskutinės moters šioje žemėje motinomis.

Pasirinkdamas mus savo kūrybos bendradarbėmis, patikėjai mums, Viešpatie, amžinybės slėpinį.

*Trokštu, Viešpatie, atsistoti tuščiam paplūdimyje, kad pėdos nugrimztų
į šlapio smėlio gaivą, ir žvelgdama į jūrą akimirksniui panirti į jos slėpinį
ir prisiminti savo mirusiuosius.*

*Arba pakelti akis į saulėlydį, ištirpti begalinėje jo spalvų grožybėje ir
širdyje atgaivinti mylėtą veidą.*

*Trokštu, Viešpatie, vienumos valandėlių, kad stabtelėčiau ir užsimerkusi
aiškiai, lėtai, tvirtai vieną po kito tarčiau vardus tų, kurių nebėra.*

*Mirusieji yra mano draugai, Viešpatie. Draugai, kurie jau šalia
Javęs. Draugai, kurie manęs laukia.*

Bendraudama su jais, susitinku Jave.

*Šiandien man tenka gerti tikrą kartybių taurę, nes turiu tarti sudie.
Turiu susitaikyti, kad išsiskirsiu su mylimu žmogumi. Tai tarsi šaknų
nuo dirvos, tarsi mėsos nuo kaulų atsiskyrimas.*

*Sielvartas dėl mylimo žmogaus mirties – baisus išbandymas, Viešpatie,
tačiau nepatikėsiu, kad esi žiaurus Dievas, dovanojantis meilę tam, kad
paskui ją šiurkščiai atimtum. Tai gi kodėl? Neabejoju, kad priežastis yra.
Tu prašai, Viešpatie, priimti tai, ko negaliu suprasti. Tokio tikėjimo
lauki iš manęs. Tikėti pačiu neįtikimiausiu, visiškai neįmanomu pažadu,
kad tie, kuriuos myliu, bus man sugrąžinti.*

*Kitaip tariant, prašai pasitikėti Tavimi. Priimk, sakai man: tu negali to
suprasti, tačiau viskas tavo labui. Aš tave myliu.*

Ir todėl noriu tikėti Tavimi.

*Priimu šią kančią. Sutinku pereiti sielvarto žemę stiprinama tikėjimo
Tavimi: Tu žinai, kodėl. Todėl, kad Tu mane myli, Tu mane išgydysi.
Viešpatie, vienintelio prašau – Tavo pagalbos. Suteik man jėgų.*

O aš tvirtai tikiu, kad kai grįšiu namo — ten, iš kur esu atėjusi — mane apgaubs didinga šviesa ir meilė padarys mane vėl tyrą. Tikiu, kad visi padaryti geri darbai, sugrįžus namo, leis man mėgautis ramybe: kiekviena kasdienio altruizmo kruopelytė, kiekviena minutė ar pastanga, paskirta kitiems, kiekvienas mano rūpestis kitais...

Aš tikrai tikiu, kad šiandien — čia, kur esu, ir tokia, kokia esu — aš turiu galimybę nulemti savo gyvenimo ten kokybę. Ten, kur būsiu pašaukta sugrįžti.

Taip pat tikiu, kad mano atleidimas čia, žemės dienų verpete, turi galią, ypatingą galią — palengvinti ir supaprastinti kelionę į anapus tam, kas šioje žemėje mane išdavė. Ir ketinu šita galia pasinaudoti, nes be galo trokštu atleisti.

Viešpatie, kai būsiu pašaukta grįžti namo, duok, kad tie pasiliekančiai, kuriuos esu išdavusi, savo atleidimu galėtų palengvinti mano kelionę.

Savo mirusiesiems, Viešpatie, noriu šokti.

Noriu šokti, kol nebejausiu kūno, o tik sielos skrydį. Šoksiu ir šoksiu lengvutė, ant pirštų galiukų: šokis veržiasi iš manęs. Šoksiu tiems, kurių nebėra. Taip, šoksiu tiems, kurių nebėra.

Vieną po kito lengvais savo žingsneliais sukviėsiu tuos, kurie gyveno lengvai; ugingais – tuos, kas gyveno jausmingai; skausmingais ir lėtais tuos, kurie kentėjo; švelnučiais, minkštais ir grakščiais – tuos, kurie, kaip Tu, mylėjo.

Šoksiu ir šoksiu, prisimindama juos, svaigdama nuo jų akių ir šypsenų.

Šoksiu ir šoksiu, kol staiga pajusiu, kad jie čia, šoka drauge.

Šoksiu ir su jais visais susitiksiu. Šoksiu ir jie taps manimi.

Aukoju šį šokį Tau, Viešpatie, priėmk jį kaip maldą.

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J.